

Úgy érzem, hazajöttem, itthon vagyok

Beer Miklós nyugalmazott püspök atya néhány hete Verőcén, a Migazzi Kristóf Idősek Otthonában lelt új lakóhelyre. Szándékai szerint az utolsó interjúját adta. A közéletben nem szeretne részt venni, csendes óráiban inkább hosszú és tartalmas életével vetne számot, miközben a személyiségéből sugárzó világosságot továbbra is megosztaná az erre nyitott emberek felé.

– Mikor fogalmazódott meg, hogy visszavonul?

– Hat évvel ezelőtt, amikor nyugdíjaztak a váci püspökségtől. Az volt az első gondolatom, hogy itt van ez az otthon, Migazzi bíboros kedves öröksége. Még Bánk József idejében többször jártam itt, ismertem érsek úr szobáját. Régen meghalt, kérdeztem, szabad-e ez a földszinti szoba. Mondták, hogy igen, ezért úgy gondoltam,

idejőnnék. Ez 2019 nyarán történt. Gyorsan ki is meszelték, előkészítették számomra. Majd amikor augusztus végén Marton Zsolt püspök úr szentelését tartották, megkeresett az egyházmegye Szamaritánus Szolgálatának vezetője, Pálfay Gellért, hogy a szolgálat nagymarosi épületében egy lakás üresen áll. Egykor Pátzay doktor rendelője volt az épület, amit néhány éve megvásároltunk egy szociális központ kialakítása céljából. Így az utolsó pillanatban úgy döntöttem, Nagymarosra költözöm, a Migazziban előkészített szobát pedig másvalaki foglalhatta el.

Ez az öt és fél év hihetetlenül gyorsan elszaladt. Éppen egy évvel ezelőtt hirdettem meg, hogy az évtizedek alatt összegyűjtött tárgyait, könyveimet felajánlom az érdeklődőknek, hátha tudok valakinek örömet szerezni, vigyenek mindent, ami tetszik, mert rövidesen a Migazziba költözöm. Elindult a vendégjárás, nagyon sokan jöttek az ország minden

részből, és sok tárgyat elvittek: a könyveim felét biztos, képeket, szobrocskákat, egyebeket. Közben teltek a hónapok, jöttek az újabb feladatok, de a költözés szándéka végig ott lebegett a háttérben.

Volt egy olyan gondolatom, hogy nyolcvankét évet kaptam a Jóistentől, és ez már közeledik, itt az ideje tehát, hogy beköltözzek egy ilyen védett helyre, ebbe a kedves otthonba. Karácsony körül úgy éreztem, konkrét jelzéseket is kapok a Jóistentől, hogy ne halogassam tovább a dolgot.

(Folytatás a 2. oldalon)

Zöld szemlélet a verőcei óvodában

Az óvoda környezeti neveléssel kapcsolatos munkájáról a 12. oldalon olvashatnak

– *Milyen jelzések voltak ezek?*

– Például eszembe jutott, hogy Márianosztrán, az első plébániámon pont öt év és öt hónapig szolgáltam, mielőtt Pilismarótra mentem. Az is felgyorsította a döntésemet, hogy éppen a karácsony utáni időkben elég sok bántást kaptam különböző megmondóemberektől a közéleti megnyilatkozásaim kapcsán. Úgy éreztem, nekem már nem kellene annyit szerepelni rádiókban, televíziókban vagy újságokban. A döntő azonban mégiscsak az volt, hogy elfáradtam. Az a tempó, amit Csáki Tibor atya mellett Nagymaroson vállaltam, nem egy nyolcvan pluszos embernek való.

Minden héten volt legalább egy temetés, esketések, keresztelesek, és gyakran jártam misézni is, Zebegénybe, Szobra, Vámosmikolára és Kismarosra. Éreztem, hogy ez a sok feladat már fáraszt. Nagyon örülök, hogy a döntést végül meghoztam. A lakásomat előkészítették, minden adott: rálátok a visegrádi várra és a pilisi hegyekre, van előszobám, fürdőszobám és még egy kis teakonyhám is. Keszthelyi püspök úr lakott itt egykor. Beszélgetésünkör már csaknem két hete itt élek, ismerem a házirendet, és rengeteg szeretetet kapok az ápolóktól, az igazgatónőtől és egyáltalán az itt lakó társaimtól, akik közül sokakat régóta ismerek. Úgy érzem, hazajöttem, itthon vagyok.

– *Úgy tudom, történt egy humoros eset mindjárt a beköltözését követően.*

– Az első itt töltött éjszakám után éppen kiléptem az udvarra, amikor egy kerekesszékes néni megszólított: „fiatalember, legyen szíves, húzza fel a cipzáramat.” „Szívesen” – feleltem. Odamentem, felhúztam a cipzáraját, mire ő rám pillantott: „nem maga a Beer Miklós?” „De, én vagyok” – mondtam, ő pedig megköszönte a segítségemet. Azóta mindennap

figyel, és én mindennap felhúzom a cipzáraját. Nem élek hiába.

– *Mivel telik egy napja?*

– Fél tizenegykor zajlik a közös szentmisénk. Ezen részt vesznek az itt lakó atyák és a mozogni képes vagy mozgatható civil lakók is. A másik fix program az ebéd, ami pontosan tizenkettőkor kezdődik. Van egy külön kis ebédlője a papi sornak, az volt valamikor Migazzi bíboros idejében az eredeti kápolna. Elimádkozzuk az Úr angyalát, majd együtt megebédelünk. A vacsora már teljesen kötetlen, mindenki odakészítenek, és mindenki maga osztja be az idejét.

Az elmúlt két hét alatt megértettem, hogy délelőttönként nem igazán nyílik mozgási lehetőség a misék miatt, ezért reggeli után leülök a számítógép elé, és ahogyan eddig is, megnézem a leveleimet. Olyan is előfordul, hogy már olyankor megérkezik egy-két látogatóm. A délutánjaim szabadabbak. Egyre messzebb merészkedek, sétálok a környéken, Verőce vagy Kismaros felé, illetve délutánonként is jönnek látogatók. Azon töröm a fejem, hogyan lehetne ez utóbbit kicsit keretek közé szorítani, mert így megint nem lesz nyugalmam. Mindenkit nagyon szeretek, mindenkinek nagyon örülök, de már úgy érzem, ezeket a beszélgetős látogatásokat is kicsit mérsékelnem kell.

– *Mivel tölti az idejét, amikor épp nincs látogatója?*

– Ebben még nincs nagy tapasztalatom, örülök, hogy végre el tudtam rendezni a dolgaimat. Most már többnyire megtalálom mindent, a teleföntöltőtől kezdve a cipőkanálig. Berendezkedtem, egy-két képet feltettem a falra, a kedves látogatóim virágokat hoztak, így nagyon otthonos lett a kis lakásom. Még csak tervez-

getem, hogy ha lesz egy kis nyugalmas időm, akkor előveszem a régi jegyzeteimet, összerendezem a régi újságcikkeimet, nyilatkozataimat, tanulmányaimat.

– *Ebből lehet esetleg valamiféle mindenki számára elérhető olvasnivaló?*

– Talán még arra is lesz energiám. Tényleg szeretném az életemet alaposan átgondolni a gyerekkori emlékeimtől kezdve. Nyolcvan év hosszú idő. Éppen tegnap volt édesapám halálának nyolcvanadik évfordulója. A pesti ostrom alatt halt meg, fiatalon. Ez az egész életemre meghatározó tényezőként hatott. Ma is őrzöm a fényképét. Szeretném összegezni az édesanyámmal, nagymamámmal való kapcsolatokat, felidézni a zebegényi iskolát, a váci gimnáziumi éveket, a teológiai tanulmányaimat. Aztán jöttek a pesti kápláni évek, Márianosztra, Pilismarót, Esztergom, majd a váci idők. Tényleg rácsodálkozom, mennyi feladatot, találkozást kaptam a Jóistentől; ezeket próbálom kicsit egybenézni, megköszönni, értékelni, átgondolni. Az egyik kedvencem Arany János Epilógus című verse, ami rám nézve éppen időszerű. „Az életet már megjártam. Többnyire csak gyalog jártam”. Most már az életem végéhez érkeztem, természetes, hogy az ember ilyenkor számot vet magával: mit kaptam ajándékkul talentumként a Jóistentől, mennyit tudtam ebből továbbadni, kamatoztatni papi életem során és püspöki szolgálatom kapcsán.

– *Lehet követni a talentumaink útját?*

– Ötven éve szolgáltam Márianosztrán, az ottani tanítványaim már mind nagyszülők. Pilismaróton több mint húsz évig dolgoztam, többekkel azokból az időkből most is tartom a kapcsolatot. Látom, milyen nagyszerű emberek lettek, és örülök, hogy ebben én is közreműködhettem. De ha csak az elmúlt öt évre gondolok, ha valaki felé közvetíthettem a Jóisten szeretetét, akkor volt értelme az életnek. Igazából a Jóistené az ítélet, és ő mondhat rólunk „véleményt”. Ez egy nagy titok. Azt szoktam mondani, ami rajtunk áll, azt kell megtennünk, a többi ajándékba kapjuk.

– *Természetességgel beszél arról, hogy az élete utolsó szakaszához érkezett. Milyen érzelmek húzódnak e mögött?*

– Mindnyájunk életében eljön ez az idő, amikor komolyan kell arra gondolnunk, hogy bármikor véget érhet az életünk. Fiatalon az ember csak bólogat, ha ilyen bölcsességeket hall: mindig úgy kezd és fejezd be a napodat, mintha az volna az utolsó. Most már ennek súlya van, és most már egyre inkább komolyan veszem. Annál is inkább, mert az iskolai évfolyamtársaim közül a legtöbben már nincsenek közöttünk. Az elmúlt években is nagyon sok búcsúztatást kértek tőlem, ami az embert nem hagyja érintetlenül. Egy hívő ember, egy pap számára természetesnek kell lennie, hogy készül az Úristennel való találkozásra.

– *Sok emberben félelmet kelt a halál gondolata.*

– Ez is természetes dolog. Az Úr Jézus haláltusájáról minden húsvét előtti időszakban, nagypénteken megemlékezünk. Az ismeretlentől ösztönösen fél az ember, ugyanakkor ez a félelem hittel feloldható. Sokszor idézem a zsidókhöz írt levélből: Jézus Krisztus azért jött közénk,

hogy „halálával legyőzze azt, aki a halálon uralkodott, tudniillik az ördögöt, és felszabadítsa azokat, akiket a haláltól való félelem egész életükre rabszolgává tett.” Az ember igyekszik felnőtt hittel végiggondolni, hogy de hiszen az Úristen az ő legnagyobb ajándékát készíti nekünk a vele való találkozásban. Szent Ágoston kérdezi: „miért félnénk attól, aki ennire szeret minket, aki meghalt értünk a kereszten?”

Persze itt nem csak a haláltól való félelemről beszélünk, hiszen azt sem tudjuk, milyen lesz az oda vezető út. Mint amikor Petőfit idézzük: „Egy gondolat bánt engemet: Ágyban, párnák közt halni meg! ...Ne ily halált adj, istenem, Ne ily halált adj énnekem!” Ez mostanában sokszor eszembe jut. Nem tudjuk, ez egy nagy titok. Az Úristenbe vetett bizalommal próbálom elgondolni, hogy ő tudja, mit bírunk elviselni, és nem hagy magunkra.

– *Népszerű interjúköteteit Verőcén is bemutatták. Hogyan készültek ezek a könyvek?*

– Amikor Major Sanyi bácsit búcsúztattuk, és a kismarosi templom kertjében elhelyeztük az urnáját, Réti Józsi vitte azt. Nem sokkal ezután megkeresett Vácon, a püspöki irodámban azaz, hogy Sanyi bácsi keresztelte, majd nevelgette hitében, jó volt hozzá elmenni mindig pár jó szóért, tanácsért, és mivel Sanyi bácsi már nincs itt, jöhetne-e hozzám beszélgetni. Meglepődtem, és mondtam, hogy sajnos nem nagyon érek rá lelki magánbeszélgetésekre, de azért meghallgattam. Amikor elkezdtünk beszélgetni, én magam döbbentem rá, hogy Józsi olyan kérdéseket hoz elő, amik engem is foglalkoztatnak és talán másokat is érdekelnek, de amikről igazából még nem nyílt alkalmam diskurálni.

Józsi a harmadik találkozásunkkor azt kérte, hogy a beszélgetést rögzíthesse, aztán a követ-

kezőket is; ezekből születtek az általa szerkesztett interjúkötetek. Azt gondolom, a Jóisten rajta keresztül rávezetett, mennyire fontos, mennyire szükségünk van arra, hogy megbeszéljük életünk fontos kérdéseit.

Leszögeztük: tabutéma ne legyen. Egy felnőtt embernek mindenről kell, hogy legyen véleménye. Azt hiszem, akik ismerik ezeket a kis könyveket, megtapasztalhatták, hogy minden felmerült kérdéssel kapcsolatban kifejtettem azt, ahogyan én látok egy-egy adott témát. Mindig hangsúlyozom: ezek csak az én látásmódomból fakadó vélemények, és tiszteletben tartom a másokéit. Kis túlzással azt mondanám – ismét Arany János Epilógusára utalva – hogy miután „az életet már megjártam”, a legfontosabb üzenetként ezt szeretném továbbadni: az emberek szánjanak időt az őszinte beszélgetésre. Érdekeljen, izgasson minket életünk sok titka, de természetesen ezt a hitünk fényénél, az Úr Jézus Krisztus tanítása segítségével tegyük, és természetesen a Szentlélek belső indításával keressük a választ, meghallgatva egymást.

Legyen napi igényünk, hogy megkérdezzük a másikat: te hogyan látod? Te mit szölsz hozzá? Ne önfejűen akarjunk a magunk útján járni. A párbeszéd kultúráját, a meghallgatás és a beszélgetés kultúráját újra vissza kell hoznunk a mindennapokba. A közéletben már nem szeretnék részt venni, de akiket érdekel a véleményem, azokat szívesen fogadom. Mindenkinek üzenem: ne rohanjunk annyira, legyen időnk tisztázni, hogy egyáltalán hová is akarunk eljutni. Úgy érzem, most kaptam egy kis lehetőséget, hogy az Úristen szemével, szempontjából összegezhetem, értékelhetem az életemet, életünket, a világ titkait.

– *Lehetséges a Jóisten szemével látni az életünket?*

– Törekedni kell rá. Igen. Óriási segítségünk, amikor az Úr Jézusra gondolunk, hogy benne az örök teremtető Isten megmutatta magát, és példát adott. Gyakran meg kellene kérdezni magunktól, hogy ebben és ebben a helyzetben Jézus vajon mit tenne, mit mondana. Az evangéliumban az a csodálatos, hogy mindig találunk aktualitást. Kétezer év távlatából ma is időszerű válaszokat tud nekünk adni. Erre nyitottnak kell lennünk.

– *Azt mondják, a keresztények és egyáltalán a vallásos emberek száma rohamosan csökken a nyugati kultúrában, így sokakhoz el sem jut a Szentírás üzenete. Mi a teendője a maradéknak?*

– Egy nagyon érdekes ajándékot kaptam, éppen a költözködésemkor. Valaki elküldte nekem ezt a kis könyvet, aminek Látványkereszténység a címe. Ahogy beleolvastam, rácsodálkoztam, mennyire hasonlóan gondolkodom. Keresztényként éreznünk kell a felelősségünket.

Az emberek nem tehetnek róla, ha nem kapnak otthon keresztény indítást, nem jutottak el még templomba, ismeretlen számukra a Szentírás üzenete. Ebben is áll a felelősségünk. Ne önszórakoztató egyház akarjunk lenni, hanem a Jóisten szeretetének közvetítői, képviselői, tanúságtevői. Ferenc pápa is sokszor emlegeti, hogy a hitünk nem magánügy, hanem feladat, hogy segítsünk „látván láttatni” a világ titkait. Ez nem könnyű feladat, de felelősségünk van, és nem mondhatunk le arról, hogy együttérezve a kortársaink problémáival, segítsük őket a kérdéseikre választ, békét, reménységet találni.

– *Az emberek félelmek közt élnek. Háborúk, járványok...*

– És a világ pusztítása. Az önfejűség, az önzés tébolya és az ezzel járó elmagányosodás. Azt gondolom, minden korban hasonló volt az alap-

helyzet, ám a Krisztusban hívő ember mindig tudott reményt adni. A római birodalom csödjé után elindult egy egészen másfajta gondolkodás. Az első niceai zsinaton az üldözések után először tudták a keresztények megfogalmazni hitünk legfontosabb pontjait. Ilyenek például a szeretetesség, az iskolák, az ispotályok és az elesettek felkarolása. Ezek mindig időszerűek. Ebből az irányból tudnánk most is kiemelkedni. „Ti vagytok a föld sója, a világ világossága” – Jézus ezt éppen erre vonatkoztatja. Aki a hit fényénél lát, az felelős érte. Azért, hogy hiteles legyen az élete. A lámpát nem azért gyűjtjük, hogy ágy alá rejtse, hanem hogy világítson – mondja Jézus. Újra meg kellene találnunk hívő életünk feladatát és helyét. Az egyházunk helyét. Hogy tényleg segítséget tudjunk nyújtani kortársainknak a saját, személyesen megélt hitünkkel, reménységünkkel.

– *Püspök atya optimista?*

– Igen. Szent Pálnál olvassuk a mondatot, mely szerint „elhaltasodott a bűn, de túláradt a kegyelem.” Borzalmas az az önpusztítás, amit a világban tapasztalunk: gazdasági verseny, telhetetlenség, a fenntartható fejlődés ellentmondása. Miért kell

állandóan többet akarni, még gyorsabban, még önzőbben élni? Mindeközben úgy tudok örülni annak a szerető gondoskodásnak, amit itt, a kis otthonunkban megtapasztalok. Az ilyenek reményt adnak.

A napokban átsétáltam Kismarosra, és éppen jöttek ki az iskolából a gyerekek. Az egyikük, aki már ministrált nekem, messziről integetett és az ő kedves mosolyával kiáltotta: dicsértessék a Jézus Krisztus! Ezek az embernek mindig reményt adnak. Ezekben az apróságokban rejlik a lényeg, ezeket kell észrevennünk. Ne rohanjunk. Egy mosoly, egy jó szó, egy dicséret: ilyen egyszerű lenne jobbítani a világot.

Többről szól az életünk, mint az érdekről, a haszonról, az érvényesülésről vagy a sikerről. Ezekből a kísértésekből ki kell szakadni és szabaddá kell válni. Az élet az emberségről, az emberi jóságról szól. Ez ott van mindig. Ez adja a reményt.

Beszélgetésünk idején tartjuk a házasság hetét. Ha visszagondolok az elmúlt évekre, hány fiatal párt készítettem fel az esküvőre... Nagy öröm volt végigélni azokat a beszélgetéseket, ahogyan bízva egymásban a jövőjüket tervezték, és a Jóisten áldását kértük rájuk. Mindig van remény, hogy jobb lesz a világ. **Révuti Norbert**

Gondolkodjunk közösen Verőce jövőjéről!

Milyen legyen? Rajtunk múlik!

2025. március 10., hétfő 18 óra

Verőcei Művelődési Ház

A beszélgetés témája: Turizmus és Verőce II.

Moderátor: Nagy Balázs egyetemi tanár

Segítő gondolataikat köszönettel várja Grauszman György polgármester és a képviselő-testület

Sugárvédelmi fal a rendelőben

A fogorvosi rendelő az év elején költözött az egészségház emeletére, ahol Party István jóvoltából elkészült az a sugárvédelmi fal is, amely a rendelő röntgengépe által kibocsátott sugárzástól hivatott megvédeni a várakozó pácienseket. A fal glettelését és festését Party István felajánlásként végezte el, köszönet érte.

Orvosi telefonszámok

Háziorvos. Telefonszám: 27 375 448. Weboldal: cserni.hu. Rendelési idők: hétfő, kedd 8-11.30, csütörtök, péntek 8-11, szerda 12:30-16:00.

Gyermekorvosi rendelés. Elérhetőségek rendelési időben: 06-27-350 018, gyermekorvos@veroce.hu. Rendelési időn kívül, sürgős esetben: 06 30 83 63 123.

Fogászati rendelés. Időpontkérés rendelési időben: 06 30 306 91 75.

Ügyeleti telefonszámok

Felnőtt háziorvosi- és éjszakai sürgősségi ügyelet: 2600 Vác, Mentőkőz 2. (Országos Mentőszolgálat, Váci Mentőállomás). Minden hétköznap: 16.00-22.00, illetve 22.00-08.00. Hétvégi és munkaszüneti napok: 08.00-14.00, illetve 14.00-08.00.

Gyermekorvosi ügyelet: 2600 Vác, Argenti Döme tér 1., Jávorszky Ödön Kórház, Szakrendelő. Gyermekorvosi Rendelő. Minden hétköznap 16.00-22.00. Hétvégi és munkaszüneti napok: 08.00-14.00.

Központi telefon: 1830

A rendőrség telefonszáma

A verőcei rendőrség száma: 27/375-565.

Anyakönyv

Születések: Dudok Annamária és Ruzics Bence lánya Ruzics Flóra. Tóth Lejla Viktória és Mátray Botond lánya Mátray Panni. Daróczy Rebeka Dóra és Balázs Máté fia Balázs Olivér.

Házasságkötés: Kovács Balázs és Volf Norina. Angyal Gergely és Krivarics Dóra. Gaál Marcell és Gönczöl Nóra.

Haláleset: Sass Zoltánné sz: Baráth Margit, Antal László, Sárosi Gyuláné sz: Lendvay Anna, Mészáros József, Lakatos Rudolf, Burlovics István.

Lezárva: február 18.

BARKÁCSBOLT

2621 Verőce, Árpád út 49. Tel.: 27/350-087

Festékek, lakkok, lazúrok, ragasztók, glettek, élvédők, festőszerszámok, sziloplasztok, lécek, szerszámok, szerszámnyelvek, postaládák, kötelek, élfóliák, zárok, vasalatok, bútorveretek, szögek, csavarok, tiplik, kiségek, fúrószárak, szúnyoghálók, ...

Lyoness partner üzlet!

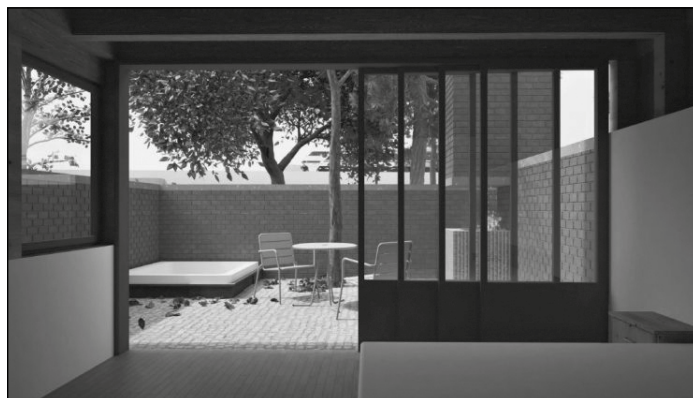
Várjuk kedves vásárlóinkat!

Ny.: H-P: 8-17, Szo: 8-13

Vendégházak épülhetnek a kerékpáros centrumnál

Képeink látványtervek

A képviselő-testület február 12-i rendkívüli ülésén a képviselők felhatalmazták Grauszmann György polgármestert, hogy a Börzsöny Kapuja Innovációs Klasztermenedzsment Kft. következő közgyűlésén támogassa az ügyvezető igazgatót a Pest Vármegyei Önkormányzattal kötendő konzorciumi megállapodás aláírására, melynek cél-

ja a Börzsöny vándorút projekt megvalósulása és Törökmező fejlesztése. A pályázati forrásból megvalósuló projekt során látogatóközpont épülne Törökmezőn, illetve turisztikai fejlesztések, játszóterek létesülnének a Börzsönyben.

Rendkívüli ülést tartott a testület lapzártánk után, február 21-én is, melyen úgy döntött,

csatlakozik a Pest Vármegyei Önkormányzata által benyújtott nemzetközi pályázathoz, melynek révén öt vendégházat építenének a Migazzi-bejárathoz tervezett kerékpáros centrumnál. A vendégházakat a tervek szerint az önkormányzat üzemeltetné, a pályázathoz szükséges önerő 11,7 millió forint, ennek biztosításáról döntöttek a képviselők.

Adóváltozások, tudnivalók

Tisztelt építménytulajdonosok! Felhívjuk a figyelmüket, hogy módosult a helyi adókról szóló 9/2023. (XI. 28.) számú önkormányzati rendelet.

A módosítás alapján az építményadó mértéke: 5. § Az önkormányzat illetékeségi területén lévő, az ingatlan-nyilvántartásban lakásként (lakóházként) nyilvántartott épület esetében 200,- Ft/m², nem lakásként (így különösen: hétvégi ház, üdülő, gazdasági épület) nyilvántartott épület esetében – a 6. §-ban meghatározottak kivételével – 900,- Ft/m².

Ezúton tájékoztatjuk továbbá tisztelt adózóinkat, hogy a korábbi évek gyakorlatától eltérően az éves adóegyenlegértékesítő megküldésére magánszemély adózóink részére augusztus hónapban kerül sor.

Az építményadó mértékében idén január 1-től történt vál-

tozásról szóló határozatokat és az építményadó összegének befizetésére szolgáló csekkeket tértivevényes küldeményként legkésőbb 2025. február végéig postára adjuk. Fentiek miatt kérjük, hogy vegyék át a hivatalunk által küldött tértivevényes küldeményt!

Korábbi tájékoztatásunknak megfelelően 2025. február 6-7. között az ügyfékapu/cégkapu tárhelyre megküldtük az építményadó mértékének módosulásáról szóló határozatokat azon adózóink részére, akik a rendelkezési nyilvántartásban (RNY) kapcsolattartási alaprendelkezésként rögzítették a hozzájárulást az elektronikus kapcsolattartáshoz, illetve akik elektronikus kapcsolattartásra kötelezettek.

Az Ügyfékapu+ vagy a DÁP alkalmazással rendelkező ügyfelek bejelentkezést követően megtekinthetik az aktuá-

lis adószámla egyenlegüket az E-önkormányzati portálon keresztül az alábbi elérhetőségen: <https://ohp-20.asp.lgov.hu/adoegyenleg>

Az egyenleg-lekérdezés folyamata a bejelentkezést követően:

- Amennyiben képviselőként (meghatalmazottként) jár el, válasszon szerepkört.

- Kattintson az ADÓEGYENLEG LEKÉRDEZÉS menüpontra.

- Válassza ki az EGYENLEG TÍPUS-át (Egyszerű vagy Részletes).

- Kattintson a LEKÉRDEZÉS gombra.

- Megjelenik az adószámla-kivonat PDF formátumban.

Felhívjuk figyelmüket, hogy a 2025. évben fizetendő építményadó összege csak az erről szóló határozat véglegessé válását (kézhezvétel + 15 nap, vagy a kézbesítési vélelem be-

állta) követően jelenik meg az adóegyenlegben. Az egyéni vállalkozók és a vállalkozások részére a március 15-i esedékes-ségű adóelőleg-befizetés előtt

elektronikus úton megküldjük az éves egyenlegértéket.

Kérdés esetén, kérjük, vegyék fel a kapcsolatot e-mail-en vagy telefonon (27/585-000,

27/585-001) az Adócsoport munkatársaival. Együttműködésüket köszönjük!

Verőcei Polgármesteri Hivatal
Adócsoport

Új zebrákat terveznek

Új zebrák tervezését kezdi meg az önkormányzat. Grauszmann György tájékoztatása szerint gyalogosátkelő létesülne az egykori fűrésztelepnél, ahol jelenleg

is átvezet az egyik kerékpársáv a kerékpárútra, valamint a Rákóczi úton a Brassói, Lugosi és Zombori utcák kereszteződésében.

A polgármester lapunknak elmondta azt is, hogy az önkormányzat árajánlatokat kér a kerékpársáv elkopott útburkolati jelzésének újrafestésére is.

Már dolgoznak a külterületi utakon

Idén a megszokottól korábban, már január végén megkezdődtek a külterületi utak karbantartási munkálatai.

Az önkormányzat a helyreállítás sorrendjét a beérkező útjavítási igények függvényében és a helyszíni bejárásokat követően állapítja meg. Az igényeket az önkormányzat munkatársai folyamatosan monitorozzák, és döntenek a külterületi utakkal

kapcsolatos feladatokról az év további részében is. 2025-ben az útkarbantartási munkák a Fehérhegyre vezető utakon kezdődtek, ezután Aranyoskúton, majd a Borbély-hegy bizonyos szakaszain folytatódnak.

Ide tartozó hír, hogy az önkormányzat megkeresésére a Magyar Közút Nonprofit Zrt. azt a tájékoztatást adta, hogy az Aranyoskút felé vezető, helyenként nagyon rossz állapotú utat

– melyet a közútkezelő társaság kezel – saját forrásból nem tudja felújítani. Grauszmann György polgármester emiatt azt javasolja a képviselő-testületnek, hogy az út azon szakaszait, amelyek megfelelnek a külterületi utak megújítását célzó pályázati kiírások feltételeinek, vegyék bele az adott pályázatokba, és az önkormányzat vállalja a pályázatokhoz szükséges önrész biztosítását.

Köszönet a hölléreknek, a Tibesznek és a résztvevőknek!

Télűzés és asszonycipelés

Révuti Norbert felvételei

Farsang az Idősek Klubjában

Nagyszerű hangulatban telt a farsang az Idősek Klubjában. A klubtagok ötletes jelmezekkel készültek, volt sok finomság, tánc, nevetés. Nagyon jól éreztük magunkat!

Tóthné Szöllősi Szilvia
intézményvezető

Ilyenek voltunk – a második kiadás

Kedves érdeklődők! Az Ilyenek voltunk című – iskolai képeket és tablókat megjelenítő – kiadvány a vártnál is nagyobb sikert aratott. A szerkesztők örömmel veszik a folyamatos megrendeléseket, az eddig kinyomtatott példányok azonban elfogytak. Már készül ugyanakkor a második, javított kiadás, melyben az eddig jelzett

hibákat korrigálják, és a beérkező újabb fotókat is felhasználják.

Kérik, hogy az érdeklődők a megrendeléseket a vegvarigyorgyi@gmail.com címre küldjék. A könyvek változatlanul Verőcén és Kismaroson is kaphatók lesznek. Ha bárki valamilyen hibát még felfedez, jelezze a supianita1@gmail.com címen.

Homokvihar és öröm a Dakaron

Hamza Pétert a Dakaron szerzett élményeiről lapunk következő oldalán kérdezzük.

Napokig el sem hittük, hogy megcsináltuk

Január 17-én ért véget a kéthetes, 2025-ös Dakar-rali, amelyen Hamza Péter és társa, Kalmár András az út során felmerülő rengeteg nehézség és műszaki probléma ellenére sikeresen célba ért. A verseny folyamán a 21. pozíción is álltak (illetve haladtak), míg végül összetettben a 60. helyen végeztek Classic kategóriában, ami mindent összevetve hatalmas teljesítmény.

Homokviharok, hideg hajnalo, éjszakai autószerelés, extrém fáradtság, autóbaleset, borda- és lábtörés, végül elmondhatatlan öröm. Hamza Pétert, a Gumisembert kérdeztük.

– *Hogyan jutottatok ki a Dakarra?*

– Egy régóta dédelgetett álom valósult meg. Nagyon sokszor vettünk már részt Afrikában és Amerikában különböző terepautó-versenyeken. A Bamakón eddig tizenhárom alkalommal indultunk, és minden alkalommal meg is nyertük versenykategóriában. Amerikában 2019-ben kezdtünk el ralizni a Baja 4000-en. Egyszer ott is sikerült elcsípni az első helyet, de utána nem volt hová tovább lépni. Közben több felkérés érkezett hozzánk, hogy építsünk ennek-annak versenyautókat, így az elmúlt évek ezzel teltek.

Még valamikor gyerekkoromban édesapámtól kaptam egy kis makettautót, ami tavaly, egy műhelyrendezés alkalmával előkerült. A kollégák egyből azt mondták, hogy ez egy jel, ezt meg kell építenünk: most vagy soha. Nekiálltunk hát összerakni a kis büdzsénket és az autót is, amikor kiderült, hogy két kocsi kell építenünk, és majd az egyik bérbeadásából fedezhet-

jük a másik versenyeztetését. Így is tettünk, az egész nyarunk ráment.

Nagyon hálás vagyok a fiúknak, hiszen éjfélig dolgoztunk szinte minden este.

Rengeteg idő és munka a nulláról felépíteni egy autót, főleg úgy, hogy régi Pajerókról beszélünk, amikhez nem találtunk sablonokat, és nem volt kit megkérdeznünk. Egyetlen csapatot találtunk Szlovákiában, ők egy hasonló autóval indultak, tőlük kértünk tanácsokat. Időközben mellénk állt egy-két támogató is, így összejött a nevezési díjunk. Ezért az összegért a Dakar szervezősége vállalja, hogy az általunk Barcelonába eljuttatott autót egy komppal átküldi Száúd-Arábiába, Jedda városába, majd a verseny után vissza is hozza Spanyolországba. Ezen kívül napi háromszori étkezést, és bármennyi üzemanyagot fedez még a befizetett összeg. Egyébként ott jelenleg nyolcvan forint egy liter benzin, amitől a helyiek ki vannak készülve, hiszen tavaly még csak negyven volt...

– *Ki vette bérbe a másik Pajerót?*

– A másik magyar, nyíregyházi csapat, amely szintén indult a versenyen, és a hetvennyolcadik helyen ért célba.

– *Hányan neveztek összesen?*

– Azt hiszem, hétszáz nevező volt, Classic kategóriában pedig száz autó indult kétszáz versenyzővel.

– *Ki volt a társad?*

– Kalmár András, egy Ausztriában élő magyar srác. Nyolc

éven keresztül az ellenfelelként indult különböző afrikai versenyeken, és rendszerint mögöttem végzett. Aztán egyszer viccből megemlítette, hogy szívesen beülne mellém egy bamakós győzelem érdekében. Akkor ezen jót nevettünk. Amikor aztán a Dakarra kezdtem készülni, egyből rá gondoltam társként, mert komolyan gondolja a ralit, felkészült, profi, több nyelven beszél és még sorolhatnám a mellette szóló érveket. Felhívtam, és elvállalta. Ha 2026-ban ismét indulok a Dakaron, akkor csakis vele.

– *Áll-e valamiféle támogató csapat a versenyzők mögött?*

– Minden versenyző komplett szervizcsapattal rendelkezik, amely kamionnal hozza a pótalkatrészeket és a szerelőket. Erre nekünk nem volt pénzünk, ezért mi egy szintén magyar kamionos csapattól – pénz ellenében – kértünk némi helyet, ahol néhány pótalkatrészünk, pótgumink és a szerszámaink elfértek. A szervizcsapatunk mi magunk voltunk, amin ámultak-bámultak a dakaros emberké, mert olyat még nem láttak, hogy valakik éjjel szerelik az autójukat, másnap meg továbbmennek. Mondták is, hogy örültek vagyunk. A szervizcsapaton kívül egy Dakar-pilóta mögött három ember áll: egy coach, azaz mentális tréner, egy fizioterapeuta-masszőr és egy edző. Mi, And-

rással egymás mentális trénerai voltunk, és csak a szél masszírozott meg minket, ugyanis az első négy nap borzasztó homokviharral telt, kizárólag motoros szemüvegben lehetett közlekedni. Mi – a többi résztvevővel ellentétben – sátorban aludtunk, ami nem védett a homoktól, állandóan tele fújta a szél, ráadásul hajnalra nulla fokig süllyedt a hőmérséklet. Mindez összeadódva elég hardcore tudott lenni.

– *Meddig lehet így bírni?*

– A verseny fizikai és később mentális nehézségei leginkább a kialvatlanságban rejlettek. Egyszerűen elfáradtunk. Egy-két napig poén, hogy csak két órát alszik az ember, majd nap közben hét-nyolcszáz kilométeres etapokat vezet, de egy idő után egyre nehezebben rakja össze nemcsak a kocsit, hanem saját magát is. Egyre kimerültebbek voltunk, folyamatosan jöttek az újabb és újabb megpróbáltatások az autóval kapcsolatban is.

– *Megfordult a fejetekben, hogy feladjátok?*

– Két-három olyan mélyponthoz estem át, amikor csak a rutin és a Bamakón eltöltött évek vittek tovább. „Jó lesz ez, csak csinálni kell, jönnek majd könnyebb napok is” – ilyenek mentek a fejemben akkor, és való-

ban, jöttek jobb napok, és jöttek az eredmények, amik feltöltöttek annyira, hogy ebben az éles mezőnyben akár kilencedik vagy tizedik legjobb időt is tudtunk az egyes szakaszokon menni. Az utolsó előtti napon aztán történt velünk egy baleset, ami talán már tényleg az extrém fáradtság rovására írható.

Egy hatalmas dűnerrendszerben kellett haladnunk, ahol egy idő után a hóvaksághoz hasonló tünetek jelentkeztek, már nem igazán érzékeljük, hol vannak a homokcsúcsok, így aztán az egyik ívet követően egy hirtelen letöréssel találtuk szemben magunkat, és körülbelül hatvan kilométeres sebességgel egy árokba csapódtunk. Orral beleállt az autó. Egy darabig billegett, hogy fejre boruljon-e vagy ne, végül visszadőlt a kerekeire. Utólag kiderült, hogy a becsapódáskor eltört a lábamban egy csont, illetve az egyik bordám, amit akkor nem is éreztem.

– *Hívtatok segítséget?*

– Az autóból bármikor kapcsolatba tudunk lépni a központtal, és ők is velünk. Mindent érzékelnek, például ha tíz percig áll az autó, megkérdezik, mi történt, kérünk-e műszaki mentést vagy orvosi ellátást. Amikor a központban érzékelték a hirtelen megállást, hamar le-

szállt mellettünk a mentőhelikopter. Mondtuk, hogy rendben vagyunk, csak műszaki mentést szeretnénk kérni, ami idővesztéssel ugyan jár, de kizárással nem.

– *Mi mondtak a lábadra?*

– Mivel látszott, hogy a lábam valószínűleg eltört, választhatam a gipsz és a fájdalomcsillapítók között. Természetesen az utóbbiak mellett döntöttem, hiszen gipszben nem engedtek volna tovább. A következő éjszaka törött lábbal és bordával szereltem az igen meleg kocsit, ugyanis kigyulladt a becsapódáskor, és emiatt sok vezeték elégett. Végül ismét hatalmas szerencsével és sok melóval összehoztuk reggelre az autót, és megint rajthoz álltunk. Már csak egy hatvankilométeres speciál és dűnespeciál szakasz állt előttünk, mielőtt célba értünk, és felvihettük a magyar zászlót a dobogóra.

– *Utólag azért kaptál gipszet?*

– Kint azt ígértem, hogy ha hazaértem, rendbe hozatom magam. Az, hogy a bordám is eltörtött, csak itthon derült ki, de azzal úgysem lehet mit csinálni. A lábamra gipszet vagy merev talpú cipőt javasoltak, ezért a kollégáim gyártottak egy merevítőt a cipőmbe, most azzal járkálok. Lassan javul a mellkasom és a lábam is.

– *Milyen érzés volt beérni a célba?*

– Amikor felkanyarodhattunk a tribünre, és ott a főszervező átadta a finisher érmeiket, az fantasztikus volt. A fiaimnak próbáltam elmagyarázni, mit éreztünk, amikor egyedüli magyarokként felvihettük a piros-fehér-zöld zászlót az emelvényre és beleordíthattuk a világba, hogy hajrá, Magyarország! Azt kívánom a fiaimnak, hogy éljék át ők is egyszer!

– *Milyen volt maga a verseny szervezése és lebonyolítása?*

– Profi. Egy táborban ezer fős

kiszolgáló személyzet dolgozott, és délutánonként négyezer ember gyűlt ott össze. Tizennyolc helikopterrel és hat Boeingtongel szállították a felszerelést az egyik táborból oda, ahol az újat építették. Amikor eltört a lábam, és este bevittek a tábor kórházába, olyan orvosi készülékeket láttam ott, amilyeneket itt, a környéken még soha.

– *Milyen Szaúd-Arábia?*

– Az emberek végtelenül kedvesek, állandó biztonságban éreztük magunkat, mindenki csak segíteni akart. Egy összekötő szakaszon, ahol betonúton kellett haladnunk, egy műszaki probléma miatt megálltunk. Hamarosan lefékezett mellettünk egy autó, és a sofőr megkérdezte, tud-e segíteni, majd odaadott egy hatalmas láda szerszámmal, és azt mondta, nyugodtan szereljünk, a ládát majd hagyjuk ott az út szélén, a következő héten úgyis jön visszafelé, akkor felveszi. Aztán ahogy tovább mentünk, több ilyen ládát is láttunk az út szélén, mert tényleg nem lopja el senki.

Egy városban is kértünk segítséget egy szervizben, ahol a tulaj egy fillért sem fogadott el a munkájáért, sőt, ragaszkodott hozzá,

hogy nála vacsorázzunk. Emellett Szaúd-Arábia nagyon szép ország. Csodálatos kanyonok között, gyönyörű dűnerendszerben (ami a világon itt a legnagyobb), fantasztikus szavannás területeken keresztül vitt az utunk. Nagyon sok pozitív élménnyel és tapasztalattal jöttünk haza.

– *Kárpótolt a siker a sok szenvedésért?*

– Mindenért. Napokig el sem hittük, hogy megcsináltuk. Többször vissza kellett néznünk a videót, hogy elhiggyük, ez a siker már a miénk.

– *A családot mennyiben támogatja a szenvedélyed?*

– Nagyon hálás vagyok nekik. Amikor a feleségemmel megismerkedtem, két hétre rá már Afrikában versenyeztem. Szerencsés ember vagyok több szempontból is: szeretem a munkámat, kiváló kollégák vesznek körül, csodálatos családom és feleségem van, akik támogatnak, és élhetem ezt az életet. Mondtam is a múltkor a barátaimnak: ha valaki itt hős, akkor az a feleségem.

– *Azért tényleg kell egy kis örülség ahhoz, amit a versenyzőtársaddal, Andrással végigcsináltatok. Mit gondolsz?*

– Nem kis örülség kell hozzá! Láttam összeomlani rengeteg pénzzel és kamionos háttértámogatással rendelkező csapatokat. Tényleg nagyon összetett feladat végigmenni a Dakaron. Akik kénytelenek voltak feladni, azok vagy nem tudtak megoldani valamilyen műszaki problémát, vagy egészségügyi okok miatt tették, mert a kitartás mellett egy jó adag szerencse is szükséges a sikerhez.

Látjuk, hogy a kocsin milyen átalakításokat kell elvégeznünk, és szeretnénk legközelebb szervizcsapatot is vinni magunkkal. 2026-ban már nem a túlélésért, hanem jó eredményért indulunk. Persze már most is elégedettek vagyunk, hiszen amit gyerekként megálmodtunk, az teljesült. Az idei Dakar-ralinkra mint amolyan kicsit magyaros, kicsit verőceis, kicsit gumisemberes jelenségre gondolok, éppen ezért vagyunk nagyon büszkék rá, hogy célba értünk.

Révuti Norbert

*

Hamza Péter élménybeszámolót tart a Dakarról március 24-én, hétfőn 18 órakor a művelődési házban.

Zöld munkaközösség a verőcei óvodában

Habináné Berger Ildikó vagyok, ötödik éve dolgozom óvodapedagógusként a Géza Fejedelem Református Óvodában. Belépésemtől kezdve mindig figyelemmel és érdeklődő, segítő munkatársként kísértem a Zöld munkaközösség tevékenységét.

Aki belép az óvoda udvarába, már láthatja is, milyen értéket teremtetek meg. A csodálatos rózsakert, a Hársfavirág tanösvény, az óvoda környezeti neveléshez kapcsolódó elis-

merései: a Zöld óvoda, az Örökös zöld óvoda, a Madárbarát óvoda, a Bogárkövet óvoda – hogy csak néhányat említsek az évtizedeket felölelő értékekből, melyek gazdagítják az intézményt.

Meglepetéssel töltött el, amikor az óvodavezető felkért a munkaközösség vezetésére, mert jóval kevesebb ismer-

tem, képesítesem és tapasztalatom volt elődomnál. Viszont szívügyemnek éreztem azt, hogy megtartsuk, és továbbra

is fenntartsuk a zölde szemléletet és tevékenységeinket, melyek a „zöld” címmel járnak, és melyek óvodánkat elismert szintre emelték. A kezdetektől azt láttam, hogy az óvoda valamennyi dolgozójának fontos, milyen környezetben végzi a munkáját és neveli a rá bízott gyermekeket, és ezért képes a napi munkán túl időt, energiát szánni, és ami legfontosabb, hogy ezt szívvel, lélekkel teszi, tesszük. Erre gondolva vettem kézbe a közösség „kulcsát”.

Vettem tehát egy nagy levegőt, és belekezdtem a tervezésbe. Az évnyitó értekezleten megilletődve tapasztaltam, hogy valamennyi kolléganőm egy emberként áll mellém és ajánlja fel tudását, tapasztalatát és segítő kezét, így már egy igazi nagy közösségre számíthattam. Együtt vázoltuk fel a nevelési év munkáját. Felállítottuk a fontossági sorrendet a munkálatokban.

Első körben egy felmérést végeztünk, milyen feladatok várnak ránk az év elején és az őszi folyamán. Augusztus 29-én szerveztünk egy munkadélutánt, amikor kerti szerszámokkal felszerelve dolgozói közösségünk együtt kertészkedett, és sikerült az óvoda udvarát és tanösvénykertjeit felfrissíteni, a gyomoktól megszabadítani. Októberben szintén összejöttünk egy délután, amikor a fűzfakunyhót hoztuk rendbe. A fűszerkert is sok munkát igényelt, de lett gyümölcse, mert szép számban tudtunk fűszer- és gyógynövényeket szüretelni, melyek már alapanyaggal szolgáltak a december 4-5-én megrendezett adventi vásárunkra. A sok szép gyógynövénycsokor az óvónénik és a dadusok munkáját dicsérte, egész őszen át díszlegtek az árkád alatt, valódi aromaterápia volt.

November végén megújít-

tottuk a komposztálót, hozzatettünk egy új rekeszt, így már három fázisos lett a komposztálás. A feltárt, érett részt megrostáltuk, a Luca-búza virágföldje ebből lett. Tavasszal a komposztból szeretnénk a kertjeinket feltáplálni.

A Verőcei Óvodáért Alapítvány kezdeményezésére és finanszírozásával megvalósult egy sikeres tökfaragó délután, melyen jónéhány család részt vett, kreatív és vicces tökfejek díszítették a bejáratot egészen adventig. Ezt jövőre is szeretnénk megszervezni.

Az év végére egy nagy lélegzetvételű munka várt kis csapatunkra. A már hagyományná vált adventi vásárra készültünk fel november elejétől, mely sok előkészületet, szervezést, összefogást igényelt. A tanösvény termékeiből portékákat készítettünk, melyek között megtalálhatók voltak gyógyteák, fűszerkészítmények sók, ecetek, olajok formájában, natúr kozmetikumok, sütemények, mézek, lekvárok, kézműves ajándéktárgyak, és még sok kedves apróság. A vásárt jótékonysági céllal hirdettük meg, az árakat próbáltuk megfizethetővé alakítani, hogy mindenki számára elérhetőek legyenek. A bevételből szeretnénk felújítani a fűszerkertünket, a kerti tavat és az azt körülvevő mezítlábas ösvényt, valamint virágokkal díszíteni udvarunkat és a bejárat dekorációját. Örömmel tudatom, hogy a tiszta bevétel (levonva az anyagköltségeket) 198.000 Ft lett.

Vásároltunk is belőle: tavasszal látható lesz a bejáratnál a négy szép virágmotívummal díszített virágláda, mely jól illik óvodánk néphagyomány-éltető arculatához, a fából készült mackó pedig már arra vár, hogy kibújjon-e, vagy még bent maradjon.

A Zöld munkaközösség tevékenységének csak egy-egy fő szeptét mutattam be. Valójában ez egy állandó munka, folyamatosan végezzük, ki-ki tudása, ideje, ereje szerint, mindenki hajtó fogaskereke a nagy egésznek, mert közösségként veszünk részt benne. A legcsodálatosabb érezni a jó hangulatot, a vidámságot, a szeretetet, ami körülengi.

Munkánk során kapcsolatban vagyunk más szervezetekkel. Továbbképzésekkel bővítjük tudásunkat, gyarapítjuk az óvoda gyermekek élményközpontú ismeretátadását. Január 21-én a Verőcei Óvodáért Alapítvány anyagi támogatásával a Bábozd Zöldre Egyesület Mimó és Csipek az erdőben című bábjátékával kedveskedtünk az óvoda és első osztályos gyerekeknek.

Ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek, aki velem karöltve dolgozik a Zöld munkaközösségben, egy nagyon összetartó, remek kis közösség a verőcei óvónénik és dadusok csapata! Neveket csak a cikk terjedelmére tekintettel nem említettem, de aki olvassa e sorokat, magára ismerhet. Hálas vagyok érte!

A művelődési ház programajánlata

Március 1., szombat 15-22 óráig: Zenés, táncos farsangi mulatság, batyus buli 50 év felettieknek! Zene: Partycsóka. A programra a belépés díjtalan, előzetes asztalfoglalás szükséges.

Március 3., hétfő 18 óra: Honismereti természetjárás - A Szepesség. Versényi Péter előadása.

Március 5., szerda 19 óra: Filmklub Zsombor Balázssal. A Sunset Boulevard című film vetítése.

Március 7., péntek 18 óra: Világjárók. A Kontrasztos éden - Costa Rica. Radics Tamás előadása.

Március 10., hétfő 18 óra: Közös gondolkodás. Verőce és a turizmus II.

Március 12., szerda 19 óra: Filmklub Zsombor Balázssal. A nagy zabálás című film vetítése.

Március 14., péntek 17 óra:

A temetőkertben és a református templomkertben ünnepi megemlékezés az 1848-49-es forradalom és szabadságharc tiszteletére.

Március 14., péntek 18 óra: Világjárók. Gyalog, stoppal, biciklivel, körbe az Ibériai-félszigeten. Heiszig Regő beszámolója.

Március 17., hétfő 18 óra: Kulturális kalandozás: Gömörország. Gondos Béla előadása.

Március 19., szerda 19 óra: Filmklub Zsombor Balázssal. Az Anyegin című film vetítése.

Március 21., péntek 18 óra: Világjárók. Nagy Balázs előadása. Chimborazo: a legtávolabbi hegy. Paradicsomi terepen Humboldt és Darwin nyomában.

Március 23., vasárnap 17 óra: Fogd a kezem. Simo Lakatos Barna rendező az állami gondozásban felnövő gyermekekről

készült dokumentumfilmjének vetítése, közönségtalálkozó a rendezővel.

Március 24., hétfő 18 óra: élménybeszámoló a Dakar-raliról Hamza Péterrel.

Március 26., szerda 19 óra: Filmklub Zsombor Balázssal: a Lepkevadászat című film vetítése.

Március 28., péntek 18 óra: Irodalomról-színházról. Hadvasak zadorlata, avagy mi értelme a halandzsának? Beszélgetős est, házigazda Bognár Róbert. Közreműködnek a verőcei felnőtt színjátszók.

Április 4., péntek 18 óra: Világjárók. Tomiteker Indonéziában. Kovács Tamás előadása.

Kiállítások: február 22-től a Zebegényi Fenyvesi Festészeti Iskola alkotóműhelyének kiállítása.

– Anyu! Akkor most nem fogunk enni húsvétig? – kérdezte a kisfiú kicsit bizonytalanul.

– De, fogunk enni, miért ne ennénk? – felelte az édesanyja.

– Mert jön a böjt, és azt mondtad, idén mi is böjtölünk.

– Igen, de ez nem azt jelenti, hogy semmit sem eszünk!

– Jó, de – mondta kicsit vontatottan a gyermek – van egy osztálytársam, és ő azt mondta, hogy ők nem fognak húst enni. Én megszeretem a husikát. Ugye tudod?

– Tudom, kicsim! – mondta mosolyogva az édesanya. Még nem tudom, mi lesz az idei böjtünk. Tudod, böjtölni sokféleképpen lehet – igyekezett kicsit megnyugtatótani is, kiokosítani is a gyermeket.

– És csokit fogunk enni? – kérdezte a fiúcska kíváncsian.

– Valószínűleg igen, de ez hogy jutott most eszedbe? – kérdezte az anyuka, és nézett nagy, elkeredett szemekkel.

– Hát tudod!... A szülinap... –

Böjtre készülve

mondta lassan a kisfiú. Az édesanyjának lassan leesett a tantusz. A középső gyermeke születésnapja pont beleesik a böjti időszakba, és ő már megrendelte a csokoládétortát.

– Értem már, mire gondolsz! – válaszolta széles mosollyal. Őlébe ültette a gyermeket, és elmondta neki, a böjt egy csodálatos felkészülés arra, hogy majd tiszta szívvel ünnepeljük: Jézus értünk meghalt és feltámadt. És a böjti időszakban lehet bármivel böjtölni, a lényeg, hogy őszinte szívvel tegyük, Urunk dicsőségére.

A gyermeknek persze ez kicsit sok volt, de igyekezett követni édesanyja szavait. Hogy kicsit egyszerűsítse magának, megkérdezte:

– Akkor mi hogy fogunk idén böjtölni? Mi a terved?

– Még meggondolom, kisfiam – felelte. Talán a születésnapj tor-

tán kívül nem eszünk más édeséget, vagy nem kapcsoljuk be a tévét – felelte az anyuka.

A gyermek azonban erre a mondatra szinte lecsapott:

– Mit csinálunk este tévézés helyett?!

Anyja, mint aki a gondolatokat is most formálja szívében, lassan így felelt:

– Leülünk esténként együtt, és játszunk vagy éneklünk, és aztán együtt mondjuk el az esti imát.

A gyermek szinte áhítatos figyelemmel hallgatta édesanyját, miközben nézte annak szép arcát.

– Jó! Biztos jó lesz! – mondta, és leugrott az öléből.

Édesanyja még egy kicsit merengett magában: mire is mondta ez a gyermek, hogy jó lesz? Vajon mi futott le az ő kis agyacskájaiban? Aztán felállt a konyhaasztaltól, és elindult. Most már valóban böjtre készülő szívvel.

Böttger Antal református lelkipásztor

RUHAKÖLCSÖNZŐ

**Kék
Duna
Keringő**

Verőce
Váci Mihály u. 22

Előzetes telefonos egyeztetéssel!
Szepesiné Rák Orsolya
+3630-2756862

Ant Recycling Kft.

Verőcei Hulladékhasznosító Telep
Konténer kihelyezés, sít szállítás

Nem veszélyes hulladékok átvétele,
gyűjtése, szállítása, újrahasznosítása

Veszélyes hulladék elszállítása előzetes árajánlat alapján!

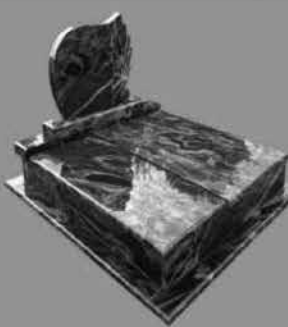

Ant Recycling Kft.

Turczi Péter
Telephelyvezető
Telefon.: +36 70 364 0102
e-mail: telep.antrecycling@gmail.com
Cím: 2621, Verőce, Katalinpusztai út
A tűzép mellett

GRÁNIT SÍREMLÉKEK
10 év garanciával

RÓLUNK
1995 óta vagyunk jelen
a kegyeleti iparban,
megbízásainkat
országsszerte
teljesítjük.

**Áraink
tartalmazzák:**

- szállítás
- összeszerelés
- karaktervésés
- 1db gránit váza

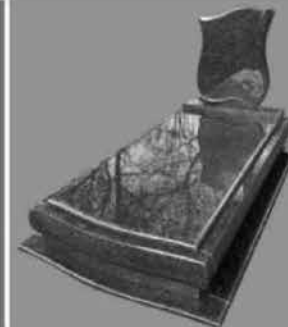

**Zagyvai
Gránit**

**SZIMPLA SÍREMLÉK
50.000.-**

**DUPLA SÍREMLÉK
70.000.-**

KEDVEZMÉNY!

ELÉRHETŐSÉGEK

Központi telephelyünk: 2654 Romhány, Zrínyi Miklós út 2.

Bemutatótereink: 2651 Rétság, Mező út 1., 2621 Verőce, Árpád út 75.

✉ zagyvaigranit@gmail.com

🌐 zagyvaigranit.hu

☎ 36-30-522-7661

KÖSZÖNJÜK!

**Hálás szívvel köszönjük támogatóinknak,
hogy az óvodai Retro-buli sikerességéhez hozzájárultak!**

Önöknek köszönhetően a bevételünk **523.000 Ft** lett,
amit az óvoda udvari kemencéjének felújítására szeretnénk fordítani.

Köszönjük mindenkinek, aki velünk mulatott,
belépőt, tombolát vásárolt, licitált.

Tombolatárgyakkal támogatta rendezvényünket:

Cseh Jánosné, Ménkő tanya, Óvodai Zöld munkaközösség
Naspolya vendégház, For-Pleasure. Dunakanyar, Zsengélő,
Miss Pixy, A SZALON, Öreg Morgó Étterem, Kincsellátó,
Oázis Cukrászda, Vivienn és társa Pékség, Antracit Vendégház,
Tölgyerdő Apartman, Verőcei Lipóti Pékség, Kondorosiné Mónika,
Kiss Mátyás, Trapp Zsolt, Pék Réka, Asztalos család, Berger Ildi,
Féja család, Weinhardt család, Takács család, Frei család,
Kis család, Laorencz család, Homolya család, Somay család,
Borovits család, Csikó Tihaménné, Halász család

Támogató jegyet vásárolt:

Horváth Zoltán, Kovács Gergő, Virsinger László, Prantner Péter,
Pék Réka, Molnár család, Böőr család, Szabó család,
Balogh Margai család, Bertyák család, Neuprandt család,
Weinhardt család, Halász család, Csuka Bálint,
Habina család, Mészáros család, Jánosy Tímea,
Némedi család, Rádics család.